

Березневі радощі Оксани Думи

Оксана Дума одна з тих, кого пасажирів вважають обличчям залізниці. Вона – начальник поїзда, працює у пасажирському вагонному депо Львів, одна з кращих за професією за підсумками трудового змагання 2008 року, а ще – донька, дружина і найдорожча матуся. Березневе свято весни для неї є особливим. Про це та про жіночий погляд на свою професію Оксана Дума поділилася із читачами “Львівського залізничника”.

З дитинства мені подобалася медицина. Однак, наприкінці 90-х мрія вступити до медуніверситету дітям із простих сімей видавалася недосяжною і нереальною. Я стояла на роздоріжжі вибору, не уявляючи, якому фаху надати перевагу. І тоді родичі порадили мені вступити до залізничного вищого навчального закладу. Залізничні професії у всі часи були престижними. У школі я навчалася добре, тож усі були впевнені, що зможу вступити. Так я здала документи у Львівську філію Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту на



того року вродили рясно, і вона собі пригадала, як колись їздила продавати їх до Москви. От і знову вирішила трохи заробити. Купила квиток на наш потяг. І все було б добре, якби не її ще радянського зразка паспорт. Ми не могли прийняти пасажирку з таким документом, хоч як вона просила. Шкода було стареньку – витратила гроші марно. Наряд міліції допоміг їй здати квиток.

Трапляються й більш неприємні ситуації. Не так давно для одного з пасажирів через проблеми зі здоров'ям довелося викликати швидку допомогу. Його госпіталізували. У таких випадках особливо переживаєш за людину.

Безумовно, найприємніше у нашій праці, коли пасажир виходить із вагона задоволені мандрівкою. Тоді на душі святково.

Зважаючи на особливості роботи, ми не завжди маємо змогу відзначати свята. Святкуємо лише вдома, а на роботі атмосферу свята нам несуть пасажирів. Як правило, вони вітають нас і з Новим роком, і з Різдвом чи Великоднем, і з Міжнародним жіночим днем, хоча це свято нині вже не таке популярне, як колись. Мені приємно отримувати вітання з 8 Березня, адже з цим днем у мене особисті асоціації.

Так склалося, що я народилася за день до жіночого свята. У дитинстві дуже чекала цього періоду. Тоді завжди 6-го березня ласувала з друзями традиційним тортом із компотом, а через день однокласники вітали нас, дівчаток. Згодом до цих приємних емоцій приєднався ще один особливий спогад.

Понад десять років тому перед поїздом співробітник Ігор Дума несподівано подарував мені троянду на 8 Березня. Із тої квітки почалося наше кохання. Згодом ми одружилися. У нас дві донечки – Софійка і Марійка. Тепер, випікаючи торт на свої уродини, я зважаю переважно на їхні смакові вподобання.

Поява дочок відкрила для мене інші грані у житті та праці. Саме тоді я зрозуміла, що найважче у моїй роботі (принаймні для жінок) – їхати у тривалий рейс, коли малі діти з надією заглядають тобі в очі і просять: “Мамо не їдь!” Це було б особливо важко, якби я не могла залишити їх на турботливу бабусю – мою маму. На неї покладені всі клопоти, поки я в дорозі.

Тепер мої донечки вже школярки. Вони з розумінням ставляться до особливостей роботи провідників. Але кажуть, що не оберуть цю професію. У них на те свої аргументи, які, можливо, колись зміняться.

Я вважаю, що провідник – гарна професія для жінки. Вагон – мов дім. Побут у ньому – практично як у домі. Залишається лише бути хорошою господинею цієї оселі на колесах і зробити її затишною та гостинною для кожного, хто завітає туди. Тим часом бригада – наче сім'я, об'єднана єдиною метою і працею. І тому у будь-якій робочій ситуації ти можеш розраховувати на підтримку чи пораду колег. Коли мені запропонували стати начальником поїзда, я погодилася. Більшої відповідальності не боялася, бо знала, що не залишусь віч-на-віч із проблемами. Але разом із тим почуття відповідальності зобов'язує, мобілізує і допомагає у професійному становленні і у щоденному житті – стати кращою людиною, дружиною і мамою.

Записала Ольга ПАДКОВСЬКА

“Я вважаю, що провідник – гарна професія для жінки. Вагон – мов дім. Побут у ньому – практично як у домі. Залишається лише бути хорошою господинею цієї оселі на колесах і зробити її затишною та гостинною для кожного, хто завітає туди. Тим часом бригада – наче сім'я, об'єднана єдиною метою і працею. І тому у будь-якій робочій ситуації ти можеш розраховувати на підтримку чи пораду колег”.

спеціальність “Вагонне господарство та спеціальна техніка на залізничному транспорті”. Звичайно, хвилювалася, складаючи єдиний письмовий іспит. Але успішно впоралася з усіма завданнями і стала студенткою.

Навчатися там мені сподобалося. Жодних труднощів не виникало. Успішно, з особливим задоволенням опанувала спеціальні предмети. Зважаючи на це, потім мені запропонували стаціонарно навчатись у магістратурі в Дніпропетровську. Я зраділа такій пропозиції, але обставини склалися так, що від неї довелося частково відмовитись. Замість стаціонару обрала заочну форму навчання. На жаль, вона була платною, проте я оплачувала навчання самостійно, бо пішла працювати у пасажирське вагонне депо Львів провідницею.

На той час у депо вже три роки працював провідником мій молодший брат Василь (він закінчив Львівське міжрегіональне вище професійне училище залізничного транспорту). Власне йому й випало ознайомлювати мене з усіма особливостями фаху. Тоді ми їздили в рейси на Москву. Пригадую всю гаму переживань перед першою поїздом. Це була суміш невдоволення, хвилювання і розгубленості. Здавалося, що все йде не так, як би мені хотілося, але заледве потяг проминув станцію Красне, як мій настрій почав змінюватися. Моя робота почала мені подобатись. Я почувалася дедалі впевненіше. Під час тієї поїздки вперше побачила Київський вокзал у Москві та встигла подивитися на привокзальну площу у столиці Росії. На зворотному шляху від невдоволення і сумнівів не залишилося й сліду.

Відтоді я переконалася, що у мене цікава і відповідальна робота. Кожна поїздка – особлива, наче окрема історія. У нас нема однотипності. Щоразу інші пасажирів. У кожного з них свій характер і настрій, різні життєві історії, якими вони іноді відверто діляться не лише з попутниками, а й із нами. Звичайно ж, трапляються серед пасажирів роздратовані, невдоволені, конфліктні особи. Інколи стаються випадки грубих порушень пасажирами правил поведінки, зловживання спиртом, куріння у невідповідних місцях. На допомогу нам приходять міліція. Ми постійно вчимося коректно спілкуванню з різними людьми і пам'ятаємо, що наш обов'язок бути гостинними й уважними.

Але бувають і комічні ситуації. Пам'ятаю, як одного рейсу на Москву у Києві до мене у вагон сідала бабуся з двома торбинками горіхів. Казала, що вони

▼ ПРИВІТАННЯ

Закарпатська регіональна Рада ветеранів війни та праці Ужгородської дирекції залізничних перевезень вітає із ювілеєм ветеранів дирекції із 90-річчям!

**Павла Павловича РУСІНКУ
Василя Івановича ПОЛОВКУ**

із 80-річчям!

**Адама Яношовича БАТКУ
Льдико Степанівну ПАПП
Гізелу Золтанівну ШЕБЕК**

із 70-річчям!

**Йожефа Йожефовича МАРУШКУ
Отілію Іванівну ОРОС
Ілону Дьордівну БОДНАР
Гейзу Яношовича СЕНТМАРТОНІ
Василя Васильовича ЛАДАНІ**

із 60-річчям!

**Валентину Володимирівну ПОТАПОВУ
Івана Івановича ЯКОВЛЕВА
Олену Іванівну ШПЕНИК
Ганну Дмитрівну ТРОМПАК
Ольгу Вікторівну РОТОР**

*Хай здоров'я, радість і достаток
Сиплються, немов вишневий цвіт,
Хай малює доля з буднів свято
І дарує Вам багато літ!*



▼ РЕДАКЦІЙНА ПОШТА

Зі святом весни, дорогі колеги-залізничниці!



Нині мені, як і кожному залізничнику, що вийшов на заслужений відпочинок, не раз згадуються вчорашні клопоти робочих буднів. Я працював у службі будівельно-монтажних робіт і експлуатації цивільних споруд. Особливо незабутніми були миті, коли я займався забезпеченням обладнання і електроматеріалів у виробничому відділі служби, де поряд працювали мої колеги-жінки, що були кураторами на різних підприємствах, послугами яких залізничники користувалися при будівництві різних об'єктів. Старший інженер Сусанна Лисоконь (на фото ліворуч) була куратором на Львівському заводі залізобетонних конструкцій, інженер Тамара Долинська (на фото праворуч) курувала виготовлення металокожухів на Львівському експериментальному заводі, інженери Надія Федорчук та Лариса Поліщук співпрацювали з іншими підприємствами. Робота завжди рухається краще, коли в колективі товариська атмосфера. У нас був настільки дружний колектив, що навіть поза роботою ми товаришували сім'ями, ходили один до одного в гості. Скільки років минуло, а мені здається, що це було зовсім недавно. Ніби вчора всі ми родинами збиралися, щоб разом зустрічати Новий рік, інші свята. А скільки разів відвідували разом вистави у театрах Львова! А ще дружно ходили на традиційно цікаві зустрічі у конференц-залі з відомими акторами театру і кіно, що відбувалися для працівників управління залізниці. Були ми з колегами однією дружною трудовою сім'єю. Це й не дивно, адже саме на роботі разом проводили значно більше часу, ніж у родинному колі, ділилися своїми думками і переживаннями...

На жаль, уже не повернути тих років, проте з приємністю і теплою завжди згадую літа праці у виробничому відділі. Тож, користуючись нагодою, від щирого серця хочу привітати своїх колег і подруг, із якими трудився у виробничому відділі, та весь жіночий колектив служби будівельно-монтажних робіт і експлуатації цивільних споруд зі святом весни. Зичу всім здоров'я, благополуччя і довгих щасливих років життя!

**Василь ПРУХНИЦЬКИЙ,
ветеран залізниці**